

Natália Szunyogová

Sluneční princ

Natália Szunyogová

SLUNEČNÍ PRINC

Překladatelka: Stanislava Nekvasilová

SLUNEČNÍ PRINC

„Jak ti říkají?“ ptá se mě nejjasnější z hvězdiček.

Tato úchvatná hvězdička mě okouzlí svou září zářící na velké osvětlené obloze plné čarokrásných hvězd.

Neodpovídám na její otázku, ale tiše obdivuji její ne-skonalou krásu. Její krása je ještě větší než krása jejích nádherných sester.

„Jak ti říkají?“ zopakuje otázku laskavá hvězdička svítící na obloze plné hvězd.

Stojí přede mnou v hvězdných šatech, které vějí v povětří. Hraje tu hvězdná hudba, která mě opíjí.

Mlčím. Protože jsem v němém úžasu z osvětlené oblohy posypané pohádkově krásnými hvězdami.

Po chvílce ticha odpovím:

„Dovol, abych se představil,“ ukloním se malé rozkošně zářivé hvězdičce. Oslovím ji tak, jak se na Slunečního prince patří.

„Říkají mi Sluneční princ a bydlím v Slunečním království,“ představí se malý princ se zlatými střípatými vlasy. Jasná záře kolem prince je podobná záři, která je kolem kouzel hvězdičky.

„A tobě říkají jak?“ dám otázku andělské hvězdičce pohodlně sedící na vyzdobené obloze.

„Jak mi říkají? Říkají mi Síríus,“ odvěti tichým hláskem okouzlující hvězdička noční oblohy.

„Řekni mi něco o sobě, hvězdičko, nejkrásnější ze všech hvězd,“ řeknu tichým hlasem tak, abych ostatní z hvězd nevzbudil.

„Jmenuji se hvězda Síríus,“ zopakuje podmanivá hvězda.

„Mám mnoho zářivých sester, které bydlí v celém vesmíru,“ dodá a ukazuje na ně.

„Každá z nás má velký úkol, a to svítit v nekonečném vesmíru,“ pokývne hlavičkou nebeská hvězdička a její oslnivé oči hledí na její zářivé sestry.

„Je nás mnoho, a přesto se nikdy nesetkáme,“ ukazuje skvostná hvězdička kolem sebe jemnou ručkou.

„Každá máme své místo, které je pevně určené. Odsud dobře vidíme jedna na druhou. Jedna na druhou hledíme a dáváme si znamení,“ mrkne na mě neodolatelně krásná hvězdička.

„Nádherná hvězdo na obloze,“ promluví po chvilce ticha na neskutečně krásnou hvězdičku a obracím se na ni s velkou prosbou.

„Musím se ti k něčemu přiznat, hvězdičko. Jsem úplně sám. Hledám dobré kamarády, kteří by si chtěli se mnou

hrát. Milá hvězdičko, nepřijsi za mnou do Slunečního království a nebudeš si se mnou hrát?“ prosím roztomilou hvězdičku.

„Ne, to přeci nejde a ty to dobře víš, já odsud nemůžu odejít. Tvrdíš, že jsi sám, jenže ty nejsi sám, máš hodnou mamku, ohnivého tatku, laskavé sestry a kamarády na Zemi, se kterými si každý den povídáš,“ odvěti rozohněně krásná hvězdička.

„Chtěl bych mít kamarády i tady!“ naléhám dětsky.

„Toužím mít kamarády v Slunečním království,“ prosím plačtivě dál.

„Prosím, pojd' bydlet ke mně a já se budu o tebe starat, slibuji,“ pokývnu střapatou hlavičkou, zlaté kudrny mi vějí ve větrném vánku a při tom s velkou láskou hledím na báječnou hvězdičku.

Jako bych ji neslyšel, pokračuji dál v ukazování dlouhé cesty směrem ke mně: „Pohádková hvězdičko, řeknu ti, jak se ke mně dostaneš,“ opakuji své prosby.

Rozzlobená hvězdička mě přeruší: „Sluneční princí, vždyť ty mě vůbec neposloucháš! To nejde, Sluneční princí! Já odsud nemůžu odejít!“ řekne přísně.

„Hm, to je škoda... no nic,“ posmutním a otočím se od ní, aby neviděla mé slzy.

Odmlčím se. Dlouho mlčím. Nevyjde ze mě ani hláska. Ani nedýchám, chce se mi plakat. Nehybně stojím a přemýšlím. Po hodně chvíli tajemného mlčení se pomalu otočím na čarokrásnou hvězdičku s neobyčejnou prosbou: „Vzácná hvězdičko, udělej pro mě laskavost,“ polknu nahlas.

„Moji neobvyklou prosbu pošli všem hravým dětem na celém světě. Všem, malým i velkým, všem, na které se díváš,“ laskavě prosím něžnou hvězdičku.

„Vzkaž jim, že je tu dost místa pro každého, můžou přijít a můžou u mě bydlet. Ať přijdou ke mně na návštěvu a budeme si spolu hrát,“ prosím hvězdičku.

„Ukážu jim celé Sluneční království,“ doplním.

„Dobře, Sluneční princí, tvou prosbu vyšlu všem dětem,“ odvěti mi hvězdička tichým hláskem, zasvítí, zabliká a na obloze se objeví jasné světlo, tím mi hvězdička dává znamení, že návrh přijímá.

„Dobře mě poslouchej, milá hvězdičko. Dětem na celém světě vzkaž toto, když budete cválat na koni v barvě svitu po jasné cestě, která vám připomíná sluneční prasek, směrem k plápolajícímu Slunečnímu králi, dostanete se ke mně, k Slunečnímu princí, do Slunečního království,“ zeširoka odevzdávám vzkaz pro děti. Mluvím tak, aby mi dobře rozuměly. Tak, aby ke mně trefily. Přiznám se, že se zdá zářící hvězdička ještě krásnější a přitahuje můj dobrý zrak ještě víc než předtím.

Pohádkovou oblohou se rychlostí světla šíří můj tajemný hlas, který oznamuje šokující novinu. Ozývá se velkými městy i malými vesničkami. Pozvání do Slunečního království se dostává ke všem dětem. To tu ještě nebylo, takové pozvání nikdy nikde nikdo nedostal. Vcházím do jejich dětských pokojů, pronikám do hlaviček spících dětí a ukrývám se do jejich hlubokého snu. Tuto noc se dějí velké věci, tajemství přicházejí. V tuto krátkou okouzlující letní noc, v nejkratší noc v roce, kdy nastává slunovrat, se zdá milým dětem o mně, o Slunečním princí. Dnešní noci dobře vidím na cestu. Ve vesnicích se pálí svatojánské ohně, které šíří do dáli světlo a teplo. Na loukách obsypaných svatojánskými bylinami a ve voňavých lesech létají svatojánské mušky s lampionky. Tyto roztomilé mušky mají zapálené lampionky a létají kolem mého snu jen proto, aby dobře trefil z našeho království k spícím dětem. Zapálené ohně přivolávají jemný déšť, což zabezpečí dobrou úrodu. Popel po ohních děti sypou po polích, což ochraňuje novou úrodu. Tato noc je začátek nové etapy, vhodné na regeneraci sil přírody a člověka. Všude voní svatojánské byliny. Během dne před touto nocí sleduji děti, jak sbírají byliny na loukách a rosu, která má léčivou moc, do kelímků. Celý den nedělají děti nic jiného, než že sbírají tyto byliny, které zahánějí choroby. V hluboké noci každé z dětí po dlouhém dni, nejdelším v roce, tvrdě spí. Tato